

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Amplissimam inter varias offensas vitæ, ex consideratione iudiciorum
cœlestiu[m] ac rerum ipsius dei semper accedente ope bonoru[m]
co[n]solationem esse. Caput VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

nitā tanta est, vt extra humanitatē omnem sit, nec referri aliō, quā ad eum, quem dixi, autōrem queat, cui proprium est odiſe, quo nomine, & ipse miser est, & qui eū ſequūtur, aeternū infelices erūt, quum à Deo abdicati, eaſdem quas infernales furia pœnas ferent. Ad extremum, eos qui iuſtitia ergō iniurias patiuntur malorum, non beatos ſolū fore affirmat, ſed etiam ſpe præmiorum cœleſtium ad lætitiā inuitat. Gaudete, inquit, & exultate, nam merces veſtra multa eſt in cœlis. O præclaram & magnificam ſortem, deſtinatam iuſtis, vt quorum cœleſtia deſideria atque opera fuerunt, præmia quoq; aeterna ſint, deo immortalibus bonis eos explente ac remunerante, vt poſt exantlatos in terra labores, mercedem in cœlo ferant, ac lætitiā ſempiterna viuant.

Ampliſſimam inter varias offenſas vitæ, ex conſideratione iudiciorum cœleſtium, & amplæ victoriæ

victoriæ spe ipsius Dei semper
 accedente ope bonorum con-
 solationem esse.

CAPVT VI.

QVAE nunc ergo testimonia maio-
 ra quarimus? an non ex his ex-
 ploratum habemus, satis abunde
 in Deo atque innocentia cultu presidij,
 etiam in maximarum rerum esse timore?
 earumque acerbitates omnes cœlesti mer-
 cede superari? Sed quia alia vita bono-
 rum externa, alia intus ratio est, latet ali-
 quo modo utilitas atque fructus, si ad hanc
 vitam referantur res: at si aeterna spectē-
 tur, latitia immortalem rationem, eorū
 verò quæ mentem ac corpus sollicitant, a-
 gritudinum momentaneam esse certò sen-
 timus. Sed aduersus impetum eorum cō-
 muniendus virtute vera animus, & mili-
 tia eius, quæ in terris sub imperatore Deo
 degitur sustinenda incommoda erunt, vt
 victoriæ aeternitas sequatur. Nam &
 Iobi, & permultorum bonorum, quorum

E 3 exēpla

exempla aliqua adducta sunt testimonio,
 militia est humana vita, plena certami-
 nibus asperis piorum, quibus confligendū
 eis assiduū est ad approbationem & exer-
 citationem virtutis suae. Sed solatia, &
 adiumenta, & idonea praemia constituta
 sperantibus in deum sunt, inter duros ac
 tristes labores, quibus fides eorum & sta-
 tus perpetuū agitatur atque impellitur.
 Quam acerbum enim est, virum bonum,
 desertum à notis atque amicis, vndique
 ceu conferto agmine oppugnari, cumque
 incommodis rerum, veluti feris in harena
 commissum, auertere vulnera immerenti
 inflicta, conari obuertere se in omnem par-
 tem ac defendere, esse interea, qui aut ocio-
 sè spectent, & quod arumnas adauget, eti-
 am calamitose insultent. Ibi inter hor-
 rorem atque terrorem, maximasque dif-
 ficultates animi languentes, prorsus con-
 siderent, nisi ad Deum praepotentem om-
 nium rerum tota mente conuersi, auxi-
 lio eius se sustentarent diuino. Persuasum
 enim

enim habent, deum omnium inspectorem,
 ipsorum certamini difficili ac duro præ-
 sentem assistere, victoriq̄ue coronam appa-
 rare gloriæ nunquam desitura. Praclare
 Prudentius de Romano martyre,

Excepit astant angelus coram Deo,
 Et quæ locutus martyr, et quæ pertulit.
 Nec verba solum differentis condidit,
 Sed ipsa pingens vulnera expressit stilo,
 Laterum, genarum, pectorisq̄, et faucium,
 Omnis notata est sanguinis dimensio.
 Ut quamq̄, plagam sulcus exarauerat
 Altam patentem, proximã, longã, breuẽ,
 Quæ vis doloris, quiuè segmẽti modus.
 Guttam cruoris ille nullam perdidit.
 Hic in regestis liber est cœlestibus
 Monimẽta seruans laudis indelebilis,
 Relegendus olim sempiterno iudici,
 Libramine æquo, qui malorum pondera
 Et præmiorum comparabit copias.

Hæc ille prorsus verè ac diuinè de mar-
 tyrum coronis. Sed non multo inferior
 aut martyrij ratio, aut pœnæ modus est eo

rum, quorum corporibus etsi vis nulla inferatur, tamen animi urgente Dei flagello, assiduo infestantur & excruciantur, ut ab tristissimis cogitationibus atque curis nunquam interquiescere possint. Ad eas pœnarum acerbitates, & mitiganda animi vulnera, certa curatio adhibenda est, eaque auxilia conquirenda sunt, quae autoritatibus testimonijs quae diuinis, aduersus malorum sensum decertent. Quãobrem ad omnem auferendum dolorem, nihil valētius, quàm animo atq; memoria fixum tenere, Eius adprehensionem felicitatis, cui destinatus est homo, in religionis eorumq; quae dei ratio docet, obseruatione solam esse sitam, hanc ut sequamur, improba facta vitemus. Nam in his nullus boni sensus, sed omne molestiarum supplicium est atque pœna: at exuberans honorū in virtute vis est, quae omnem mœrorem elidit, & mentem religiosa cognitione ac scientia illustrat, quae capta ac delinita, sequitur eam vitã, in qua beatitudinis momenta omnia insunt.

Colle-